

Resulullah Efendimiz'in Diğer Peygamberlerden Üstünlüğü

Hız. Peygamber (s.a.v) Hatem'ül Enbiya'dır. Ondan sonra peygamberlik devri kapanmış ve yeni bir peygamberin gelmesine ihtiyaç kalmamıştır. Zira O (s.a.v) kıyamete kadar gelecek bütün insanların irşadına kâfi gelecek Kur'an-ı Kerim ve Sünnet-i Seniyyesini miras bırakmıştır.

Kâinatın Fahr-i Ebedîsi olan Hz. Peygamber'i (s.a.v) diğer peygamberlerden, mürşit ve müceddidlerden ayıran en önemli vasıflarından biri, **O'nun, davasında ve irşadında kısa bir zaman içerisinde muvaffak olmasıdır.** Bunda dost ve düşman ittifak halindedir. Bu bakımdan bütün enbiya, mürşit ve müceddidler arasında en büyük başarıya mahzar olan Hz. Muhammed (s.a.v)'dir.

Hız. Peygamber'in (s.a.v) irşadının tesiri çok büyük ve şümûllü idi. İnsanlığın maddî ve manevî hiçbir derdi ve ızdırabı yoktur ki, Hz. Peygamber (s.a.v) ona bir deva bulup tedavi etmesin. Tıp ilminde mahir bir tabibin müzmin hastalıkları tedavi edip onları sıhhatine kavuşturması gibi, Hz. Peygamber (s.a.v) de bütün manevî hastalıkları tedavi eden bir tabib-i hazık idi. Bediüzzaman'ın dediği gibi O'nun eli *"yaralılar ve hastalara karşı küçücük bir eczahane-i Rahmanîdir ki, hangi derde temas etse derman olur."*

Hız. Peygamber'i (s.a.v) diğer peygamberlerden ayıran mümtaz sıfatlardan biri de risâletinin cihanşümûl olmasıdır. Bediüzzaman Hazretleri şöyle buyurur:

"Nübüvveti Ahmediyye'in en metin bürhanı, nübüvvet-i mutlakadır."

Her peygamber sadece kendi kavmini irşad etmek üzere gönderildiğinden, onların risâleti zaman ve mekan itibarıyla sınırlı ve kayıtlı idi. Hz. Peygamber (s.a.v) ise bütün beşeriyeti ikaz ve irşad etmek için gönderilmiş âlemşümûl ve mutlak bir peygamberdir. Zira, O'nun aziz ve mükerrem varlığı sadece bir kavme, bir millete değil, bütün bir insanlığa ilâhi bir rahmettir. Cenâb-ı Hak O'nu (s.a.v) peygamberlerin en sonuncusu ve en mükemmeli olmak şerefiyle mümtaz kılmış, bütün akıl sahiplerine salah ve halas yollarını O'nunla göstermiş, insanlığın saadet ve selametine vesile olan İslâm dinini onunla talim ettirmiştir. O'nun getirdiği nurdan, feyizden sadece insanlar değil, semavattaki melekler ve bütün mahlukat kemaliyle istifaza ve istifade ettiler, hisselerini aldılar ve almaktadırlar.

“Evet, o bürhânın şahs-ı mânevîsine bak: Sath-ı Arz bir mescid, Mekke bir mihrab, Medine bir minber... O bürhân-ı bâhir olan Peygamberimiz Aleyhissalâtü Vesselâm bütün ehl-i îmânâ imam, bütün insanlara hatib, bütün enbiyaya reis, bütün evliyaya seyyid, bütün enbiya ve evliyadan mürekkeb bir halka-i zikrin serzâkiri... Bütün enbiya hayattar kökleri, bütün evliya taravettar semereleri bir şecere-i nuraniyedir ki; herbir dâvasını, mu'cizâtlarına istinad eden bütün enbiya ve kerametlerine itimad eden bütün evliya tasdik edip imza ediyorlar. Zira o, ﷺ'der, dâva eder.”[1](#)

Hız. Peygambere (s.a.v) risalet görevi verilmeden önce, Cenab-ı Hakk'a sadece Yahudilerin Havralarında ve Hıristiyanların kiliselerinde ibadet edilirdi. Cihan şümûl İslâm dini sayesinde her yerde hazır ve nazır olan Allah'a dağ başında, çöl ortasında, karada ve denizde, camide ve cami dışında ibadet edilmeye ve kurbanlar her yerde O'na takdim edilmeye başlandı. Çünkü Hız. Peygamber ile **“sath-ı arz bir mescid, Mekke bir mihrap, Medine bir minber”** halini aldı.

Hız. Peygamber'in kudret ve istidadı, risâlet ve irşadı zaman ve mekânın fevkinde kıyamete kadar gelecek bütün insanları içine alan geniş bir daireye hükmetmektedir. Geçmiş enbiyaların her biri bir odayı veya menzili tenvir eden bir misbah-ı ilâhi iken ve onların ışığı ancak belli bir menzili ışıklandırmaya kâfi iken Arabistan Yarımadasında tulu eden bu güneş diğer misbahların hiçbirine ihtiyaç bırakmadan bütün cihanı baştan başa tenvir edip aydınlattı. Çünkü O,

“Allah'a bir davetçi ve nurlar saçan bir kandil (olarak gönderdik.)”[2](#)

ayetinın mazharıdır.

Geçmiş peygamberlerin her birinde esmâ-i İlahiyenin bazıları ziyadesiyle tecelli etmiş ve onlar ancak muayyen bir sahada muvaffak olmuşlardır. Meselâ, **Hız. İsa** (a.s.)' da **“Kadîr”** ismi ve **Hız. Musa** (a.s.) da ise **“Kelâm”** sıfatı galipti. Habib-i Kibriya'nın (s.a.v) ruhunda ise, **“bütün kâinatta tecelli eden esma-i ilâhiyenin tamamı kemal derecesinde”** tecelli ediyordu. Bu bakımdan **Peygamber Efendimiz, (s.a.v) insanı kemâle erdiren ulvî seciyelerin hepsinde örnek şahsiyet olmuştur.**

Evet, **Hız. Musa**'nın sehaveti, **Hız Harun**'un şefkati, **Hız Yuşa**'nın şecâati, **Hız Eyyub**'un sabrı, **Hız Davud**'un cesareti, **Hız Süleyman**'ın azamet ve saltanatı, **Hız Yahya**'nın sadeliği ve ubudiyeti, **Hız İsa**'nın tevazusu ve **Hız Yusuf**'un iffet ve güzelliği ve **Hız. Nuh**'un irşadı en mükemmel bir surette **Hazret-i Peygamberin**

(s.a.v) şahsında cem olmuştur.

“İşte bu peygamberlerden kimini kimine üstün kıldık.”[3](#)

ayeti de bu hakikati ifade etmektedir. Bütün şark ve garp alimleri **Hz. Muhammed**'in (s.a.v) Hatem'ül Enbiya olduğunu ve kâinat yaratıldığından beri bu kadar büyük bir sima ve şahsiyet görülmediğini itiraf etmişlerdir.

İbn-i Abbas şöyle buyurdu:

*“Âlemlerin Fahri olan **Hz. Muhammed** (s.a.v) dünyaya teşrif edince, bir meleğin gelip kulağına şöyle dediğini işittim:*

“Müjde ey Allah'ın Resûlü! Hiçbir peygamberin ilmi yoktur ki, sana verilmemiş olsun... Sen onların ilimde en üstünü ve kalbde en yiğidisin!”

*“**Hem o melek, cinn ve beşerin seyyidi olan zât**, şu kâinat ağacının en münevver ve mükemmel meyvesi ve rahmet-i İlahiyenin timsali ve muhabbet-i Rabbaniyenin misali ve Hakk'ın en münevver bürhanı ve hakikatın en parlak siracı ve tılsım-ı kâinatın miftahı ve muamma-yı hilkatın keşşafı ve hikmet-i âlemin şârihi ve saltanat-ı İlahiyenin dellâli ve mehasin-i san'at-ı Rabbaniyenin vassafı ve câmiyet-i istidad cihetiyle o zât, mevcudattaki kemalâtın en mükemmel enmuzecidir. Öyle ise o zâtın şu evsafı ve şahsiyet-i manevîyesi işaret eder, belki gösterir ki; o zât, kâinatın illet-i gaiyesidir. Yani o zâta şu kâinatın Hâlıkı bakmış, kâinatı halketmiştir. Eğer onu icad etmeseydi, kâinatı dahi icad etmezdi denilebilir. Evet cinn ü inse getirdiği hakaik-i Kur'aniye ve envâr-ı imaniye ve zâtında görünen ahlâk-ı âliye ve kemalât-ı samiye, şu hakikata şahid-i katı'dır.”[4](#)*

Evet, Hz. Peygamber (s.a.v) yaratılıştaki ve ahlâkta bütün peygamberlerden üstündür. İlim, irfan, fazilet, şefkat, merhamet, ubudiyet ve sehavet gibi ulvî hasletlerde hiçbir peygamber O'nun mertebesine yükselmiş değildir. Çünkü O şems-i hakikata mazhar bir ayna-yı azam ve bir fazilet güneşidir; diğer peygamberler ise karanlıkta insanlara parıltısını gösteren yıldızlar gibidir. Bütün peygamberler Resûlullah'ın ilim ve irfan denizinden bir avuç veya sehavet yağmurundan bir yudum su içmişlerdir. Resûl-i Ekrem(s.a.v) letafette bir çiçek, şerefte bir dolunay,

cömertlikte bir deniz, himmet hususunda ise bir ummamdır.

Allah Resûlü (s.a.v), peygamberler arasındaki makamını şöyle tasvir eder:

“Adamın biri muazzam bir bina kurmuş, binanın güzelliği karşısında görenler hayran kalmıştı. Fakat bu binada bir tuğlanın yeri boş kaldığından, o bina bakanlara rahatsızlık verirdi. İşte ben o tuğlayım.”[5](#)

Evet, o bina nübüvvet müessesesidir. Her peygamber bu binanın bir tuğlasıdır. Bu binayı ikmal eden ve dini kemale erdiren de Hz. Peygamber’in mubarek ve mukaddes şahsiyetidir. Hz. Peygamber (s.a.v) ile enbiya silsilesi hitam bulmuş ve cihanşümûl bir din olan İslâmiyet de O’nunla ikmal olmuştur.

“Nübüvvet öyle bir çekirdektir ki: İslâmiyet şeceresi bütün semeratıyla, çiçekleriyle o çekirdekten çıkmıştır.”[6](#)

Mahşer günü Celâl-i İlâhî hakim olduğu zaman, günahkârlar şaşkın bir vaziyette sağa sola koşuşarak bir kurtuluş yolu ararken, insanlığın tacı ve enbiyanın serdarı Resûl-i Ekrem (s.a.v) elinde **livânü'l-hamd** sancağı ve başında şefaata tacı olarak bütün peygamberlerin imamı olacak ve günahkâr müminler için mağfiret ve niyazda bulunup onlara şefaata edecektir.

Hız. Peygamber (s.a.v) şöyle buyurur:

“Bütün insanların serdarıyım, fakat bununla iftihar etmiyorum. Kıyamet günü Livânü'l-hamdi taşıyacağım onunla da iftihar etmiyorum. O gün bütün peygamberler benim Livânü'l-hamd'im altında toplanacaklar, ama bununla da iftihar etmiyorum. O gün herkes huzur-u ilâhiye giderken onların imamı ve rehberi olacağım. Herkes umutsuz ve çaresiz beklerken onlara müjdeyi ben vereceğim. Fakat bununla da iftihar etmiyorum. Ben, ancak Allah'a kul olmakla iftihar ediyorum.”

Livânü'l-hamd; diğere hiçbir peygamberlerde bulunmayan, sadece Hız. Peygamber'e ait olan ve kıyamet günü Hız. Âdem (a.s)'den kıyamete kadar gelecek olan bütün mü'minlerin altında toplanacağı hamd sancağıdır.

Dipnotlar:

[1](#) Sözlür.

[2](#) Ahzâb Sûresi, 33/46.

[3](#) Bakara suresi, 2/253.

[4](#) Mektubat.

[5](#) Buhari, Müslim.

[6](#) Mesnevi-i Nuriye.